

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3761/2024
18.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров, Ирене Вуковић, Зорице Булајић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Станиша Стаменковић, адвокат из ..., против туженог „Приједор путеви“ а.д. Приједор – Огранак Предузећа за изградњу, одржавање и заштиту путева „Приједор путеви Б“ а.д. Београд – Стари Град, чији су пуномоћници Стефан Богдановић и Милош Глигоријевић, адвокати из ..., ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 470/2024 од 21.02.2024. године, у седници одржаној дана 18.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 470/2024 од 21.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизије туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 470/2024 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 470/2024 од 21.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица Владичин Хан П1 164/2021 од 29.09.2023. године, којом је тужени обавезан да тужиоцу на име трошкова превоза ради доласка на рад и одласка са рада на релацији Врање – Владичин Хан – Врање, за период од 01.02.2016. до 31.05.2018. године исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе одређено у ставу првом изреке првостепене пресуде, као и да му надокнади парничне трошкове од 283.288,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП која је учињена пред другостепеним судом и погрешне примене

материјалног права, са предлогом да Врховни суд одлучи о ревизији као посебној, по члану 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Право запосленог на накнаду трошкова превоза у складу са меродавном одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 113/17) по устаљеној судској пракси условљено је утврђењем да су ти трошкови заиста и настали и да послодавац запосленом није обезбедио превоз. Пошто је побијана пресуда заснована на постојању ових чињеница на које је правилно примењено материјално право, а институт посебне ревизије резервисан за материјалноправна а не чињенична питања на која се ревизијом указује, не постоје услови који би налагали потребу одлучивања о изјављеној ревизији као о посебној.

Имајући у виду изнето, на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујућу дозвољеност ревизије у смислу члана 410 став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 17.07.2018. године, а вредност предмета спора од 224.380,00 динара (члан 28.ЗПП) не прелази законом предвиђени имовински цензус који омогућује изјављивање ревизије.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**